

Toimittajalta.

Elokuun 12 p:nä (31. VII vanhaa lukua) ensi vuonna on kulunut 100 vuotta H. P. Blavatskyn syntymästä. Ruusu-Risti päätti jo vuosikokouksessaan huhtikuun alussa, että vuosi 1931 omistetaan H. P. B:n muistolle. Nyt on saapunut luokseni Point Loman Teosofisen Seuran jäsenlehti *The Theosophical Forum* kesäkuun 15 p:ltä, jossa seuran johtaja tohtori G. de Purucker ilmoittaa että elokuun 11 p:nä – koska se on sunnuntai – ensi vuonna pidetään Point Lomassa juhlakokous H. P. Blavatskyn muistoksi. Siihen kokoukseen kutsuu toht. de Purucker edustajia kaikista maailman teosofisista seuroista, olivat ne minkä nimisiä tahansa. Hän toivoo, että kokous samalla olisi suuri veljistysmiskokous, jossa kaikennimiset teosofit voisivat tunnustaa kuuluvansa samaan rintamaan, H. P. B:n alkuunpanemaan teosofiseen liikkeeseen.

Meillä Ruusu-Ristissä ei ole muuta kuin hyvää sanottavana semmoisesta yritteestä, ja vaikka me itse lienemme liian kaukana, voidaksemme Suomesta käsin tulla edustetuksi, löytyy ehkä Amerikassa joku meikäläinen, joka voi kokoukseen lähteä. Kokoukselle toivotamme kaikkea menestystä, mutta samalla olemme uteliaat näkemään, mitkä kaikki teosofiset y. m. seuramat tulevat kutsua noudattamaan.

On joka tapauksessa ollut lohdullista nähdä, että toht. de Puruckerin lähentelemisyritys, josta kerroin viime Ruusu-Ristissä, on herättänyt vastakaikua Adyarinkin Teosofisen Seuran piireissä. En ole vielä nähnyt mitään lausuntoa itse Presidentin taholta, mutta Yhdysvaltojen T. S:n ylisihiteeri Mr. Rogers ja Canadian T. S:n ylisihiteeri Mr. Smythe ovat molemmat julkituoneet ilonsa ja hyväksymisensä. Samoin on tehnyt eräs vaikutusvaltainen T. S:n jäsen Amerikassa, Mrs. Marie Russak-Hotchner, joka tämän vuoden alusta toimittaa Mrs. Besantin kansainvälistä aikakauskirjaa *The Theosophist*. Hän sanoo nimenomaan, ettei hän koskaan ole käsittänyt teosofisten seurojen riitaa siitä, mikä on oikea seura, s. o. millä on alkuperäiset paperit ja diplomit j. n. e.; hänen mielestään „se henkinen perustuskirja, joka riippuu Suuren Valkoisen Looshin seinällä, on ainoa, joka meitä kaikkia velvoittaa“.

Adyarin Teosofinen Seura läpikäy nykyään kriisin, jonka on aiheuttanut Krishnamurtin nuorekas kannanote opillisissa kysymyksissä ja Besant-Leadbeaterin häntä koskevien ennustusten täydellinen romahdus. Muistuu melkein mieleen H. P. Blavatskyn sanat Constance Wachtmeisterille: tulee vielä niin vaikea aika Euroopassa ja koko maailmassa, että teosofitkin tuntevat maan horjuvan jalkojensa alla . . . Ehkemme kuitenkin vielä ole siinä. Ehkä tässä vielä on valmistusaikaa . . .

Joka tapauksessa olisi suotavaa, että maailman kaikki teosofit ja teosofismieliset henkilöt ottaisivat toisiaan kädestä ja seisoisivat kultaisena ketjuna rauhan nimessä ja rauhan puolesta ympäri maapallon.

*

Auttamisessa on magiaa – samassa määrin kuin siinä on rakkautta.

Ihmiset pyytävät ja saavat apua toisiltaan – sangen ajattelemattomasti usein, varsinkin mitä rahoihin tulee. Semmoinen apu onkin vain kuin pankkivelan ottamista ja antamista – se on maksettava aikoinaan samalla mitalla ja verrattain pienellä korolla.

Mutta toista on, kun apu annetaan rakkaudesta. Silloin apu ei sido, vaan velvoittaa.

Mihin se velvoittaa?

Kuinka rakkauden herra Kristus sanoi, kun hän antoi apua?

„Mene, äläkä enää tee syntiä!“

Rukoilla apua korkeammilta olennoilta, kehittyneemmiltä ihmisiltä on todella velvoittavaa.

*

„Mitä toimittaja ajattelee nykyajan tapahtumista meillä Suomessa, s. o. lapualaisliikkeestä?“ on kysytty minulta.

En sekaannu päiväpolitiikkaan, mutta en tunne mitään levottomuutta tulevaisuuden suhteen. Kuten eräs rosenkreutsiläinen Veljeni äsken sanoi: „kaikki on hyvin. Korkeammat voimat on Suomen politiikankin takana. Ei ole hätää. Kuljetaan varmoin askelin kohti suurta ja loistavaa tulevaisuutta.“

(Ruusu-Risti 1930 Elokuu N:o 6, s. 225-227)